

Juul Jørgensen: På grund af det nært forestående valg bliver det jo kun en kort tid, jeg har den ære at være medlem af det høje folketing, og de bemærkninger, jeg har at knytte til debatten, må derfor nærmest betragtes som en røst fra en menig vælger.

Da det høje ting i 1956 gennemførte folkepensionen, var der mange, der håbede, at denne sag dermed var løftet op over stemmekøbspolitikken. Det var derfor med beklagelse, jeg så, at den høje regering ville fremsætte et forslag til en ændring lige forud for et valg. Hvorfor det hastværk — de gamle bliver her jo også efter 15. november — så meget mere som det jo allerede efter pristallets fremkomst tydeligt blev tilkendegivet af de ledende politikere fra alle partier, at pristallets nedgang ikke skulle komme folkepensionisterne til skade. Det ville have klædt den høje regering og for så vidt også det høje folketing, om man havde ventet til efter valget. Jeg ville meget nødig have, at vælgerne skulle få den forkerte opfattelse, at folketinget skulle være blevet en auktionshal.

Jeg har et par bemærkninger at gøre til den økonomiske politik og til VK-planen, som jeg ikke har accepteret.

Den skattenedsættelse på 250 millioner kr., som den høje regering gennemførte i foråret, har jo allerede fået en række uheldige følger, følger, som man burde have forudset allerede dengang. Jeg tror, at man i dag kan se, at mangelen på arbejdskraft, lønglidningen, de ulovlige strejker er direkte følger af den udvidelse af købekraften, som her fandt sted.

Der foreligger som bekendt også et forslag fra venstre og de konservative om skattelettelser. Lad mig først sige om den del af VK-planen, der omfatter spareopgaverne, at jeg er enig i den hovedlinje, at statens opgaver skal begrænses mest muligt og det enkelte menneskes muligheder for at handle i frihed under ansvar skal udvikles. Jeg er derfor i hovedtrækkene enig i VK-programmets spareplaner, og jeg håber, at den linje følges op af mit parti i fremtiden. Jeg er klar over, og det er vi alle sammen klar over, at størrelsen af de offentlige opgaver i det lange løb er afgørende for skatternes størrelse.

Men lige så tilfreds jeg er med spare-

bestræbelserne i VK-planen, lige så betænkelig er jeg ved planens finanspolitiske linje. Vi har jo i venstre i to regeringsperioder efter 1945 med held praktiseret en konjunkturudjævnende finanspolitik, og det var vel også den, vi vandt valget på i 1957. I øjeblikket oplever vi en kraftig højkonjunktur med fuld beskæftigelse og en stor økonomisk aktivitet, i særdeleshed i byerhvervene, men som bonde må jeg gøre opmærksom på, at den meget omtalte velstandsstigning just ikke præger landbruget, og helt leve af lærkesang og leve i den fri natur, hvor skønt det end kan være, kan vi nu ikke. Landbruget er i vort samfund en så betydelig produktionsfaktor, at en fornuftig og saglig landbrugspolitik i et land som Danmark også altid vil være en fornuftig landspolitik.

Landbruget har behov for stor kapital for overhovedet at følge med i den udvikling, vi er inde i, og dér vil jeg gerne stille et par spørgsmål til den højtærede landbrugsminister: hvorledes går det med den landbokommission, der er nedsat? Arbejder den, eller hviler den? Jeg vil henstille til den højtærede landbrugsminister, at han får den sat i sving, hvis den er i en hvilepause. Det er bl. a., fordi landbruget er stærkt kapitalkrævende, at jeg er betænkelig ved en politik, der lægger hovedvægten på kreditpolitik med en høj rente. Jeg frygter, at hvis man forlader den finanspolitiske konjunkturudjævnende linje, kommer erhvervslivet fra asken og i ilden, og især landbruget. Udvider man købekraften med 750 mill. kr., vil inflationspresset uvægerligt øges, især på et tidspunkt, hvor der ikke findes nogen væsentlig arbejdsreserve. Jeg vil ikke benægte, at den dag konjunkturerne vender og vi kommer ind i en lavkonjunktur — der er visse tegn ude i verden, der kunne tyde på noget sådant; på de franske Renaultfabrikker, læste jeg i avisen forleden dag, var mellem 2 000 og 3 000 arbejdere afskediget, og den amerikanske stålproduktion er nede på halvkraft — da tror jeg det er tiden at praktisere en nedsættelse og en klækkelig nedsættelse af skatterne, men i dag tror jeg, at man skal bruge den gamle, men rigtige vending: pige, træd varsomt, thi scenen er skrå.

Der er måske nogen, der vil misforstå